

Sygn. akt I USK 131/21

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w likwidacji w K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
z udziałem zainteresowanej A. D.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 29 kwietnia 2021 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego
w (...)
z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z 18 grudnia 2019 r., wydanym na skutek apelacji wniesionej przez odwołującą się S. Sp. z o.o. w B. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 25 września 2017 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 14 lutego 2014 r. stwierdzającej, że ubezpieczona A. D. jako pracownik podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu od dnia 1 lutego 2001 r. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek S. Sp. z o.o. w B., uchylił ten wyrok w punkcie 2 i umorzył postępowanie w tym

zakresie oraz oddalił apelację w pozostałej części i rozstrzygnął o kosztach postępowania w sprawie.

Odwołująca się S. Sp. z o.o. w B. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 18 grudnia 2019 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 23¹ k.p., a także naruszenie przepisów postępowania, to jest: art. 328 § 2 k.p.c., art. 316 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 212 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. i art. 321 k.p.c. w związku z art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na oczywistą zasadność tego środka zaskarżenia, podnosząc, że przesłanka ta jest spełniona ze względu na zarzuty:

- naruszenia prawa materialnego art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 23¹ k.p.;
- naruszenia prawa procesowego art. 382 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., oraz art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.;
- naruszenia prawa procesowego – art. 321 k.p.c. w związku z art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c.
- oraz naruszenia prawa procesowego to jest art. 98 k.p.c. w zw. z art. 477¹¹ § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie

skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga jest oczywiście uzasadniona wówczas, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002, nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości, gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr

602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów. Należy bowiem podkreślić, że zaskarżony wyrok, wbrew odmiennemu stanowisku skarżącej, nie narusza, a już w szczególności nie narusza w kwalifikowany sposób powołanych w tym wniosku przepisów prawa materialnego i procesowego. Identycznie skonstruowana (oparta na takich samych podstawach zaskarżenia) skarga kasacyjna była już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy w sprawie o analogicznym stanie faktycznym i prawnym, który wyrokiem z dnia 16 grudnia 2020 r., I UK 137/19 (dotychczas niepublikowanym), skargę tę oddalił, uznając, że podniesione w niej zarzuty są nieuzasadnione. Dla porządku należy również zauważyć, że Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 30 września 2020 r., I UK 478/19, odmówił przyjęcia do rozpoznania kolejnej skargi kasacyjnej, którą skarżąca również oparła na takich samych podstawach zaskarżenia, a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania powołała się na takie same argumenty. Podzielając w pełni wywody zawarte w obu powołanych orzeczeniach, Sąd Najwyższy w obecnym składzie uznaje zatem, że oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może być uwzględniony.

Końcowo, odnosząc się do argumentów podniesionych w ocenianym wniosku, Sąd Najwyższy zauważa i to, że skarżąca – stosując swoisty szablon przyjęty we wcześniejszych skargach kasacyjnych – zupełnie pomija rzeczywistą podstawę prawną rozstrzygnięcia przyjętą przez Sąd drugiej instancji, to jest (niepowołane ani w podstawach zaskarżenia, ani też we wniosku) art. 6 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a zwłaszcza art. 22 § 1 k.p. To te przepisy, a nie sugerowany przez skarżącą art. 23¹ k.p., były bowiem zasadniczym przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w ramach dokonywanej przez ten Sąd oceny prawnej

ustalonego w sprawie stanu faktycznego, z którego wynikało, że ubezpieczona w spornym okresie wykonywała pracę tego samego rodzaju, na tym samym stanowisku, w tym samym miejscu i na tych samych warunkach, co przed spornym okresem oraz po jego zakończeniu. Dawało to zaś podstawę do uznania, że również w spornym okresie ubezpieczoną łączył stosunek pracy i stosunek ubezpieczeniowy ze skarżącą.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżąca nie wykazała potrzeby poddania jej skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.